

Afstemninger. Det er dette Spørgsmaal, vi skulle til at drøfte i Dag, thi mine Herrer, at der maa tilveiebringes en Erstatning for den betydelige Afgang i Statens Indtægter, som vil blive en Følge af, at de Forslag, vi i de foregaaende Møder have vedtaget, blive til Lov, derom antager jeg ikke, der er nogen som helst Tvivl. Der har ikke været udtalt nogen saadan her i Salen, og der har heller ikke været udtalt nogen saadan i Udvalget; det er jo fra Flertallets Side, aldeles utryffeligt anerkjendt i Indledningen til Udvalgets Betænkning. Der har imidlertid været optastet det Spørgsmaal, om det egentlig kunde siges at være Thingets Sag, at gjøre Forslag til en saadan Erstatning, og om det navnlig ikke, forsaavidt som man havde tænkt sig, at Erstatningen skulde tilveiebringes ved en direkte Bestatning paa Befolkningen, maatte være Regeringens Sag at fremkomme med Forslag derom. I mange Tilfælde, og man kan sige i de fleste, bør Initiativet til en saadan Bestatning vistnok tages af Regeringen; men i andre Tilfælde paahviler det efter min Mening utvivlsomt det Thing, som har foreslaaet Medsættelse af Statterne, ogsaa at gjøre Forslag til Dækning af den derved bevirkede Afgang i Indtægterne. Det er netop et saadant Tilfælde, her foreligger, thi det maa erindres, at Sagen foreligger saaledes for os fra Regeringens Side, at denne Toldforandring i sig selv og uden nogen ny Stat skulde kunne tilveiebringe Dækning for de Tab, der lides ved de af Regeringen foreslaaede Indskrænkninger. Det vil ogsaa ses, at det ærede Folkething, til en vis Grad, har erkjendt dette, idet det har vedtaget Forhøielse paa adskillige Poster, dels saadanne, hvor Regeringen havde foreslaaet Forhøielse, dels endog Poster, hvor Regeringen havde foreslaaet Nedsættelse. Disse Forhøielse ere imidlertid paa ingen Maade i Stand til at dække Tabet, det er kun en ringe Del af dette, som kan dækkes paa denne Maade, og der maa altsaa Mæne til. Naar Finansministeren nu i denne Sag har indtaget det Standpunkt, at det Rigtigste er at søge Dækning i Toldloven selv og ikke at udskrive nogen direkte Stat til Dækning, medens han dog tillige har stillet sig til Forslaget om en direkte Stat saaledes, at han ikke vilde være uvillig til at gaa ind paa en Situation, hvorved Tilveiebringelsen af en direkte Stat blev en Nødvendighed, naar Rigsdagen derom havde fattet sin endelige Beslutning, hvormod man naturligvis ikke kunde forlange af ham, at han skulde gjøre sig til Talsmand for et Bestatningsystem, som i hans Dine var mindre, godt end det, han selv havde bragt i Forslag, saa kan jeg ikke se rettere, end at det er en Pligt for dette Thing, der har foretaget Nedsættelserne, tillige at anvise Midlerne til Dækning. Dette Spørgsmaal har nu tillige flere Sider, der efter min Mening fortjene at fremhæves for det høie Thing. Dersom dette ærede Thing lod Lovforslaget gaa fra sig i

den Skikkelse, eller omtrent i den Skikkelse, det har faaet ved 2den Behandling, vilde det ærede Thing altsaa have vedtaget en Lov, om hvilken det vilde være vitteligt, at Thinget ikke vilde anse det for rigtig, at den blev til endelig Lov, uden at der kom et Komplement til, hvormod man endnu ikke var bleven enig. Denne Stilling tror jeg imidlertid vilde være meget uheldig for det høie Thing. Den vilde nemlig for det Første svække Betydningen af Thingets Indflydelse i Stattesager, som dog er et særdeles væsentligt Prærogativ, kan jeg sige for dette Thing. Denne Indflydelse medfører nemlig ogsaa, at Thinget viser sin fulde Følelse af Ansvar for, at Statskassen faaer de Indtægter, den behøver for at dække de Udgifter, der kunne hvile paa den. Dersom imidlertid Thinget endelig vedtager en Lov af denne Bestaffenhed, er det tydeligt, at det ikke gaar ud fra denne Forudsætning, men skyder det finansielle Ansvar over paa andre Myndigheder end selve Thinget, og vedtjender sig ikke det Ansvar, som naturligen paahviler det. Undrager Thinget sig saaledes for dette Ansvar, svækker det imidlertid Betydningen af sin egen Stilling. Naar dette Thing endelig vedtager en Stattelov, vel vidende, at denne Lov ikke bør blive til endelig Lov, indeholdes der en Opfordring for det andet Thing til ikke at se sig saa meget nøie for, hvorledes det tager fat paa og behandler det fra Folkethinget overendte Forslag, thi det er vitteligt, at dette Thing ikke ønsker det vedtaget uforandret. Endelig styrker en saadan Fremgangsmaade Regeringen i den Modstand, der muligvis kunde være imod Thingets Beslutning, idet den altid maa kunne tage og maa tage et ganske væsentligt Hensyn til, at det er ikke blot antageligt, men endog gaabent udtalt, at det ikke er Thingets Mening, at dette Lovforslag skulde blive til Lov, men derfor maa vi meget tage os i Agt. Det er en gammel Regel, som har været iagttaget her i Thinget fra den første Begyndelse af, at det ikke maa lade noget Lovforslag gaa fra sig, med mindre det er fuldkomment enig med sig selv om, at det, dersom det uforandret passerer det andet Thing, og naar ikke særlige Grunde tale derimod, bør indstilles til Stadfæstelse, og vi maa fastholde, at der, naar en Lov er vedtagen af begge Thing, og der derefter bliver negtet den kongelig Stadfæstelse, altid er Spørgsmaal om ministeriel Ansvarlighed. Derfor maa vi være overordentlig varomme med at svække den Regel, vi hidtil saa godt som ufravigelig have fulgt, at vi vedkende os de Love, der gaar fra os, som endelige. De ville altsaa se, mine Herrer, at dette Spørgsmaal ikke alene er af meget stor Betydning for vor finansielle Stilling i det Hele, men at det tillige har en ikke ringe Betydning for Folkethingets konstitutionelle Stilling, at vi, inden dette Lovforslag gaar fra os, blive enige om at faae — være sig i selve den foreliggende Lov eller i en anden Lov — en fuldkommen